MEXICKÝ PAT

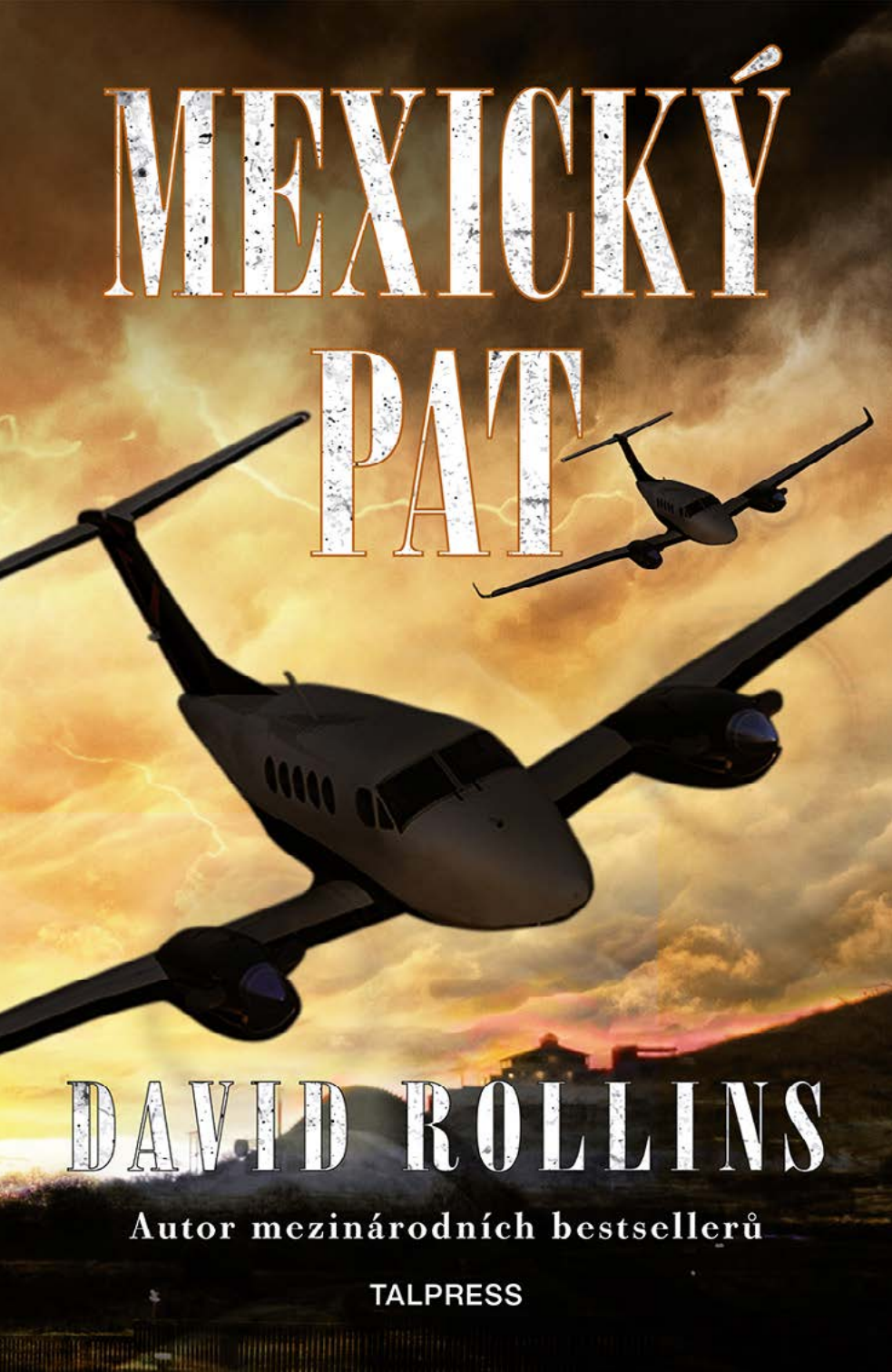

DAVID ROLLINS

Autor mezinárodních bestsellerů

TALPRESS

Mexický pat

Vyšlo také v tištěné verzi

David Rollins

Mexický pat – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

David Rollins

MEXICKÝ PAT

TALPRESS

Copyright © 2013 by David Rollins
Translation © 2020 by Ondřej Duha
First published by Pan Macmillan Australia, 2013.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-738-4

„Nenechte to skončit takhle. Povězte jim, že jsem něco řekl.“

– Pancho Villa

PROLOGUE

Před šesti hodinami

Nablýskaný červený learjet parkoval na stojánce vedle winjeelu, starého oranžovobílého cvičného letounu s vybledlými znaky Královského australského námořnictva na křídlech a trupu. Bobbie Maceyová, pilotka learu, poplácala zaprášenou kůži veteránu dlaní. „Jsi daleko od domova, krásko."

Přijel taxík. Vystoupil Rick Gartner, kopilot Maceyové, a došel k ní. „Tahle stará holka měla těžký život," řekl tónem až příliš veselým na tu hodinu. „Trochu jako ty."

„Pozor na jazyk, mladej," řekla Maceyová.

„Vyspal ses dobře?"

„Šlo to. A ty?"

Gartner jí věnoval chlípný úsměv.

Maceyová si povzdechla. „Místní dívka?"

„To se neříká."

„Nezabodoval jsi, co?"

Gartner si úsměv ponechal, ale zmizela z něj břitkost.

„Myslela jsem si to," poznamenala Maceyová.

Ti dva piloti spolu měli dobrý vztah, profesionální v kokpitu a plný dobírání mimo něj – většinou v dobrém. Ve čtyřiačtyřiceti byla Maceyová kapitán a Gartner, kterému bylo něco přes třicet, její druhý pilot. V několika posledních letech spolu nalétali pěkných pár charterových letů a znali předepsanou rutinu. Pokud mezi nimi došlo k občasným třenicím, pramenily z Gart-

nerova zlozvyku prohánět každou sukni, i když byla vdaná a s dítětem. Maceyová usoudila, že morální kód toho chlapa napsal nějaký gigolo, a to ji štvalo. Jinak spolu ale dobře vycházeli ode dne, kdy si během dvoudenního pobytu v Panamě jasně dohodli pravidla. Tehdy se večer připil a položil jí dlaň na ňadro, když ho míjela cestou na toalety. Zastavila se, pohlédla dolů na jeho ruku, jako by to byla skvrna od jídla na sukni, a řekla: „Chceš, abych ti rozbila láhev o tvoji zatracenou hlavu?“ Později toho večera dodala: „Zkus to ještě jednou a nechám tě vyrazit. Nezapomínej, že jsem tvůj šéf.“ Pak už jí dal pokoj. Přesto Maceyové vadilo, když Gartner odcházel z baru v objetí s nějakou fuchtlí, což se stávalo celkem často.

Maceyová přejela rukou po snýtované kůži na boku starého cvičného letounu. Hliník byl na omak chladnější než teplota okolního vzduchu, která se podle místního hlášení o počasí držela těsně nad jednadvaceti stupni. Což bylo příjemné.

„Moc se toho tady neděje,“ poznamenal Gartner s rukama v bok a rozhlédl se po okolí. „Mohl bych zkusit někde schrastit kafe.“

„Pro mě ne, díky.“

„Močák by to nezvládl, co?“

Povzdechla si. „Chtěla bych vidět tebe, kdybys porodil dítě velké jako ponorka.“

Mladší muž si odfrkl a obrátil se k odchodu. „To jsem ani nepotřeboval vědět, šéfko.“

„Ať jsi za půl hodiny zpátky,“ zavolala Maceyová za Gartnerem a kopilot zvedl ruku na znamení, že rozuměl.

Když Gartner odešel, opět se rozhostilo ticho typické pro dobu před rozbřeskem. Maceyová se opřela o křídlo winjeelu a udělala několik protahovacích cviků. Po příjezdové cestě se přiblížil pick-up a pomalu vjel do objektu. Navzdory časné hodině se už po malém soukromém letišti pohybovala spousta lidí – ranních ptáčat.

Tu a tam stála jednomotorová letadla jako cessny a beeche, několik dvoumotorových a pár větroňů. Macey byla na tom

letišti poprvé. Absolvovala už hodně charterových letů z El Pasa a zpátky z mezinárodního letiště šestnáct kilometrů severozápadně od města. Letiště Horizon však působilo domáckým dojmem. Jediná ranvej byl úzká a hrbolatá, jako by ji postavili přímo na pouštním povrchu, okraje asfaltu lemovaly skály a kameny. A přistání i start se tu dost lišily od toho, na co byla zvyklá. Když létala pro United Airlines a ještě předtím pro vojenské námořnictvo s tankovacím letadlem KC-130, zvykla si na určitou úroveň infrastruktury. Tohle letiště ale nemělo skoro žádnou. Radar ani kontrolní věž. V jeho okolí se musela spoléhat jen na vlastní oči, což není ideální, když pilotujete tryskáč s nejnižší možnou rychlostí rovnající se běžné cestovní rychlosti průměrného jednomotorového letadla, jaké se po tom kusu oblohy prohánělo. Co však dělalo Maceyové na Horizonu největší starosti, když se nad tím teď zamyslela, byl skoro naprostý nedostatek zabezpečení. Letiště bylo obehnané nízkým drátěným plotem, a to bylo v podstatě všechno. Dovnitř se mohl dostat kdokoliv a dělat si tam, co ho napadlo. To byl důvod, proč strávila noc na palubě learu. Sedadla pro cestující vzadu se dala sklopit do vodorovné polohy, takže to nebylo tak zlé. Bůh ví, že prospala v letadlech většinu svého dospělého života.

Maceyová vytáhla z kapsy skořicovou žvýkačku, nazvala ji snídaní a strčila si ji do úst. Prošla kolem cvičného letounu k learu. Learjet model A 35. Malý, ale se spoustu místa pro osm cestujících. Zároveň hbitý jako sporťák a pohodlně dosahují osmi desetin rychlosti zvuku ve dvanácti tisících metrech, což byl výkon zhruba srovnatelný s velkým komerčním letounem. Cena několik milionů. Dost vysoká na to, aby se ho někdo mohl pokusit ukrást.

Obešla letadlo a provedla zběžnou předletovou kontrolu, prohlédla řídicí plochy a přistávací podvozek. Kopla do pneumatik: natlakované. Zatahala za Pitotovy trubice, aby z nich dostala písek a hmyz: hotovo. Kryty na nasávání motorů: zkontrolováno. Všechno bylo v pořádku. Macey vzala za přední dveře: zamčené, přesně jak je nechala.

Toho dne si je najal místní bohatý rančer, kterého měli s jeho ženou a malými dětmi dopravit do Orlanda na Floridě. Bylo jí řečeno, že se chystají strávit den v Disneylandu – narozeninový dárek pro jedno z dětí. V sedm večer se měli vrátit na Horizon a pak odletět do ústředí charterové společnosti na losangeleském mezinárodním letišti označovaném zkratkou LAX.

Maceyiny hodinky ukazovaly 5.09. Rodina měla dorazit až v 5.45. To měla být ještě tma, ale oni chtěli odstartovat časně. Takže jinými slovy, řekla si Maceyová, musíš zabít čas. Vzhlédla k obloze. Hvězdy přímo nad ní svítily slaběji než světelné body nad obzorem, z nichž ty větší blikaly jako obrysová světla vzdáleného přistávajícího letadla. Strčila ruce do kapes a zamířila po krátké pojížděcí dráze k ranveji. Někde v objektu někdo nahodil motor jednomotorového stroje a pak ho nechal běžet na volnoběh. Lycoming 320, prozradilo jí její trénované ucho. Ještěrka vyplašená jejími kroky utekla do úkrytu pod nízký keř. Maceyová vešla do pásu chladného vzduchu a zase ho opustila. Tuhle ranní dobu měla ráda. Byla poklidná, tichá.

Gartner došel k budově terminálu a zkusil hlavní vchod. Zamčeno.

„Paráda," utrousil. Přiložil ruku ke sklu a nahlédl dovnitř, aby se ujistil, že tam opravdu nikdo není. Tma, žádný pohyb. Obešel roh budovy a vylekal ho vysoký černoch sedící na bočním schodišti. Muž ustal ve své činnosti, bezcílném házení oblázků, které držel v hrsti jedné ruky, do plechovky.

„Zdravím," řekl, když vzhlédl.

„Nazdar," odpověděl Gartner.

„Vy tady pracujete?"

„Ne, jenom se porozhlížím."

„Nevíte, jestli bych se odsud mohl dostat letadlem?"

„Tohle není ten druh letiště. Snad leda charterovým letem. Možná budete mít kliku …"

Muž něco zahuhlal a bez dalšího komentáře se vrátil k házení oblázků.

Gartner ho obešel a loudal se dozadu za budovu k řadě půlkruhových plechových hangárů. Svítilo v nich několik světel. Ticho prořízl zvuk úhlové brusky vycházející z jednoho z nich. Kolem pomalu projel pick-up, z něhož znělo tlumené country. Navzdory časné hodině si už lidé vydělávali. V jednom hangáru stál starý Piper Cub, v sousedním Cessna 172 a v dalším se nacházela karosárna. Zastavil se před karosárnou. Ze stínu za mustangem Mach I z roku 1969 vytryskl proud jisker. Prostor okolo veteránu zabíraly autosoučástky: přístrojové desky, osy, diferenciály a části tlumičů. Za autem se vztyčil muž v modré kombinéze s cigaretou přilepenou na horním rtu. Jeho náhlé zjevení Gartnera překvapilo.

„Dobré ráno," řekl Gartner a přidal zívnutí.

Muž si zvedl ochranné sklo posazené na vrcholek vybledlé basebalové čepice s nápisem Las Vegas. „Dobrý."

„Heleďte, kde bych tady mohl sehnat kafe?"

Mechanik vyšel z hangáru. Bylo mu kolem pětačtyřiceti, průměrně vysoký, po stranách mu zpod čepice čouhaly delší hnědé vlasy a na obličeji měl šmouhy od černého prachu. Potáhl z cigarety a pak odlepil nedopalek ze rtu. Hodil ho na zem a zašlápl. „Teď? Nikde."

„Ospalý konec města, co?" řekl Gartner spíš pro sebe a rozhlédl se. Tahle výprava skončila ve slepé uličce. Pomyslel si, že by se měl vrátit do learu a zapnout tam kávovar. Pak si vzpomněl na Bobbie a klíče.

„Můžu vám ňáký schrastit, jestli jste tak zoufalej a nebude vám vadit černý," nabídl mu muž. „Já se bez něj ráno nenastartuju."

Gartner uvažoval, že odmítne, ale minuty se vlekly. Káva a pár slov by mu pomohly zabít čas. „To chápu. Černé bude v pohodě, díky."

„Nemám ani cukr."

„Piju ho bez."

„Bude to chvilka. Taky si jedno udělám." Muž opatrně položil úhlovou brusku na silnou látku chránící kapotu auta, šel

na stranu k ponku plnému směsice elektrosoučástek do aut a cvakl vypínačem na bílé plastové rychlovarné konvici s černými otisky prstů od šmíru. „Vám patří ten lear na hlavní stojánce?“

„Kéž by.“

„Ale pilot jste, ne?“

„Jeden z nich.“

„Potřebuje dva piloty, jo? Pěkný éro.“

„Pěkné auto,“ kontroval Gartner.

Muž odšrouboval víčko z plechovky instantní kávy a nasypal jí trochu do polystyrenového kelímku.

„Bude, až ho dodělám. Už je skoro připravený na novej lak. Ale není moje, dělám ho pro zákaznici. Uhání mě už tejdny.“

„Zákaznice?“ V Gartnerově světě byl Mustang Mach I auto pro muže, i když ho napadlo, že Maceyová by nejspíš tak úplně nesouhlasila.

„Jo, je to ženská – Gail Sorwicková. Tohle je dárek k výročí pro jejího starýho.“

„Parádní dárek.“ To jméno bylo Gartnerovi z nějakého důvodu povědomé, ale nedokázal ho zařadit.

„A parádní baba – víte, jak to myslím?“ Pro případ, že by Gartner nevěděl, udělal muž gesto, jako by mu hořely konečky prstů, a pak zamával rukou, aby plameny uhasil. „Sama řídí porsche, kabriolet. Pokaždý, když se tady objeví, všichni chlapi seknou s prací, začnou se courat dovnitř a ven a půjčovat si nesmysly, aby to vypadalo, že mají spoustu práce. Děsná sranda.“

„Takhle prostě sexy ženy působí na svět. To je nezměnitelný zákon vesmíru.“

„Jo.“

Víko rozčileně poskakovalo, dokud se konvice s hlasitým cvaknutím nevypnula. Muž nalil do polystyrenového kelímku horkou vodu a podal ho Garterovi. „Tumáte.“

„Díky. To mi bodne.“

Opodál se se zařváním probudil motor Lycoming a začal vrčet na volnoběh. Gartner se za tím zvukem ohlédl a uviděl

červený maják otáčející se na letadle Piper Warrior. „Co je to tam na konci cesty?“ zeptal se.

„Nic moc. Hlavně návěsy k tahačům. Tam vzadu jich je plnej dvůr. Všechno se odehrává tady.“ Podtrhl to zívnutím.

„Learjetů tady moc nemíváme. Proč jste tady?“

„Objednal si nás klient. Letíme na den do Disneylandu.“ Gartner usrkl kávy. „Nejšťastnější království ze všech.“

Muž si odfrkl. „Jo, říká se to. Tak hezkej den.“

„Vám taky,“ řekl Gartner. „A díky za tohle.“ Zvedl polystyrenový kelímek a pohodil k němu hlavou.

Muž se vrátil k mustangu a úhlové brusce a Gartner si cestou k piperu pomyslel, že místní lidé jsou docela přátelští. Jednomotorové letadlo se začalo pohybovat a jeho přistávací světla rozháněla tmu za ním. Červená záře z ocasního majáku přejížděla po nízkých budovách, zatímco blikající světla vystřelovala bílé záblesky, z nichž bolely oči. Cisterna s palivem ujela krátkou vzdálenost a zaparkovala před kanceláří. V budově vedle se rozsvítilo a Gartner uslyšel hudbu nebo možná televizi, nebyl si přesně jistý. Letiště se probouzelo. Podíval se na hodinky. Pořád měl dobrých patnáct minut. Lokl si kávy a následoval piper. Ten se otočil a zmizel z dohledu, dokud Gartner nedošel dál na stojánku a neotevřel se mu nový výhled. Rozzářila se světla lemující ranvej. Usoudil, že je pilot zapnul na dálku vysílačkou.

Jasná bílá světla označující kraje ranveje se náhle rozsvítila. Maceyová se točila a sledovala, jak se letadlo stáčí na pojezdovou dráhu. Pohybovalo se na západ, směrem k ní, mířilo k začátku ranveje 08, aby z ní odstartovalo do slunce, které mělo brzy vyjít.

Sestoupila z asfaltu a kráčela po štěrku, aby poskytla letadlu jedoucímu za ní dostatek místa. Lekla se, když jí z cesty uskočilo nějaké zvíře a zmizelo v noře; odhadla ho na nějaký druh pytlonoše.

Letoun – teď viděla, že to je Piper Warrior – odbočil z po-

jezdové dráhy na ranvej. Šest vteřin nato projel kolem s blikajícími světly a majákem, který ji zalil červenou září. Pilot jí zamával na rozloučenou. Opětovala gesto a znovu se začala rozhlížet po pytlonoších norách.

Warrior před ní na okamžik zastavil. Ostře se otočil o sto osmdesát stupňů a jeho silná a oslepující přistávací světla ozářila dráhu. Maceyová sklonila hlavu a sledovala, jak se jí za chůze zvedá od nohou prach. Tón motoru warrioru rychle stoupal, jak se otevřela škrticí klapka. Nemusela vzhlédnout, aby věděla, že letadlo stojí se zataženou ruční brzdou, zatímco pilot provádí poslední kontrolu motoru. Rozběhnutý lycoming a vrtule se na okamžik odmlčely a pak se ozvaly znovu. Ale tentokrát se letoun dal do pohybu s uvolněnou ruční brzdou a po otevření škrticí klapky motor s vrtulí dosáhli vyššího, hlasitějšího, serióznějšího tónu.

Nakonec prosvištěl kolem ní – tentokrát jí pilot nezamával – a drkotal po asfaltu, dokonale vyrovnaný mezi dvěma řadami světel. Malý letoun se zvedl, když byl zhruba na úrovni budovy terminálu, a pod mírným úhlem stoupal. Maceyová si vychutnala pach spáleného leteckého benzinu, který jí vnikl do nosu. Světla podél ranveje zhasla a nechala jí v očích plovoucí modré a oranžové skvrny.

Rychle se vrátila tichá noc a vrčení jednomotorového letadla se za minutu nebo dvě úplně vytratilo. Maceyová stála ve tmě a vstřebávala ji, zatímco si jednou rukou hrála v kapse s drobnými a druhou s balíčkem cigaret Big Red. Zhluboka se nadechla. Bude lepší vrátit se a udělat předletovou kontrolu learu, pomyslela si. Do odletu už nezbývalo moc času.

V té chvíli uslyšela letadlové motory, které zněly úplně jinak než motory warrioru. Tyhle motory byly vzdálené, jejich hukot se nesl nočním vzduchem a zvuk zeslábl, když se změnily vzdušné proudy. Pak se ale zvuk ozval znovu, tentokrát výrazně hlasitější. Maceyová pohlédla do noci a pátrala po přistávacích světlech. Žádná neviděla. Šlo o turbovrtulové motory. Sílící zvuk jí prozradil, že se letoun rychle blíží, a bylo matoucí nevě-

dět odkud. A také znepokojivé. Letadlo přibližující se k letišti tak rychle muselo mít pod křídly aspoň pět set metrů vzduchu a rozsvícená přistávací světla i maják. Signál vyslaný z jeho vysílačky by automaticky rozsvítil světla na dráze. Skutečnost, že ranvej byla stále temná, ji informovala, že ten záhadný letoun nezvládl –

Ze tmy vystřelil černý obrys, s řevem se jí prohnal nízko nad hlavou a přerušil tok jejích myšlenek.

„Kruci!“ vykřikla a mimoděk si dřepla, když ji zasáhla vlna vzduchu z vrtulí a turbomotorů. „Hej!“ zvolala, zatímco obrys zmizel ve tmě. Maceyová uvolnila svaly a zvedla se z podřepu. Vlasy na zátylku měla zježené a po zádech jí běhal mráz. Pak jí druhé letadlo letící níž než to první málem utrhlo hlavu a zacloumaly s ní víry za jeho křídly. Stejně jako první letoun i ten druhý skoro okamžitě spolkla tma. Upřela oči do temnoty a snažila se je rozeznat. Po více než deseti vteřinách se rozsvítila jejich přistávací světla a majáky, jako by jí chtěly pomoct, a ona je uviděla proti hvězdám, jedno tři sta metrů za druhým. Šla na přistání.

Strach, který Maceyová prožila, když ji málem rozsekaly svištící listy vrtule, po sobě zanechal vztek. Byl odhodlaná si s těmi piloty vážně, mateřsky promluvit. Ale skoro okamžitě usoudila, že by to nejspíš nebylo moc chytré. Měli jediný důvod, proč letět tak nízko: aby se vyhnuli radaru na mezinárodním letišti v El Pasu. Zdálo se, že letadla přiletěla z jihozápadu, od Mexika. Hranice byla pouhých dvanáct kilometrů daleko, jen pár minut letu s nákladem, který ta turbovrtulová letadla přepravovala. Maceyová sledovala světla letounu klesajícího k dráze. Potily se jí ruce. Všechno jí říkalo, že to, co sleduje, je zatraceně nebezpečné.

Světla podél ranveje se konečně rozsvítila. Maceyová zamířila k letištním budovám a ohlédla se přes rameno po letadlech, světla z jejich silných reflektorů se už mihotala a třpytila na zemi kolem ní. Po několika krocích se rozběhla a pak přešla ve sprint. Utíkala, jak nejrychleji mohla, chtěla se vrátit k learu, najít

Gartnera. Opět se rychle ohlédla přes rameno. Letoun se řítil k ní. Noha jí zapadla do hluboké díry. Zapotácela se. Maceyová věděla, že je zle. Setrvačnost ji hnala kupředu, celá její váha působila na místo, kde se její holeň tlačila na kámen, kolenní kloub se napínal.… Zaznělo křupnutí, jako když někdo zlomí klacek o koleno, a kosti se zlomily, zatímco se země řítila k jejím předpaženým rukám.

Maceyová několik vteřin ležela na břiše v prachu a sténala bolestí a strachem z nejhoršího, než se převalila na bok. Změna polohy uvolnila tlak na nohu a ta vyklouzla z pytlonoší nory. Zvedla se na loket a uviděla, že noha je nepřirozeně ohnutá do pravého úhlu na dvou místech – v polovině holeně a v koleni. Překulila se až na záda, sténala, držela si nohu pod zlomeninou a vztekle se proklínala za svou hloupost.

„Co teď budeš sakra dělat?“ řekla Maceyová nahlas. Položila nohu na zem a cítila, jak se konce zlomených kostí v lýtku třou o sebe. Pomyslela si, že by to mělo bolet mnohem víc, ale věděla, že skutečná bolest teprve přijde.

První letadlo se dotklo země a jeho motory zaječely, jak se vrtule roztočily na plný zpětný tah. Maceyová obrátila hlavu ke straně, aby ho viděla projíždět kolem a mohla ho identifikovat. Mihlo se po dráze ozářené světly u ranveje. Turbovrtulový King Air s ocasem do T. Celý natřený matně černou barvou. Nebo nějakou jinou tmavou.

Zasténala a nechala hlavu klesnout na zem. Pak se kolem prořítilo druhé letadlo, které znělo stejně jako to první. Další King Air. Budovy letiště byly dobrých tři sta metrů daleko přes hlínu a kamení. „Budeš se tam muset doplazit, nebo doskákat,“ řekla si. „Co si vybereš?“ Maceyová se rozhodla pro druhou možnost; na zemi bylo příliš mnoho hmyzu, některý s žihadly nebo kusadly.

Nahrnuly se jí do očí slzy, jak se pokoušela postavit, ale nakonec to dokázala. Noha zvednutá ze země se nepoužitelně kývala ve vzduchu. V náprsní kapse nosila mobil. Zavolej Gartnerovi, řekla si a poplácala se po kapsách – prázdné. Ten zatra-

cený krám musel ležet někde na zemi. Rozhlédla se kolem, ale nikde ho neviděla. Dostaň se k learu, byla další myšlenka, a čím rychleji, tím lépe. Potom však světla na ranveji zhasla a svět se ponořil do tmy. „Sakra," vyhekla Maceyová.

„To startuje Piper Warrior. Nic, co by stálo za řeč," řekl Gartner do nočního vzduchu. Rozhodl se zamířit zpátky k learu, ale měl ještě spoustu času, nemusel spěchat. A nejspíš už tam byla Maceyová a převzala velení jako obvykle. Vylil zbytek kávy na zem a hodil kelímek do sudu na odpadky. V tom okamžiku uslyšel motor piperu nabírající otáčky na konci dráhy. Když obešel roh budovy, letadlo se už pohybovalo, uviděl jeho světla tančit v dálce na ranveji. Gartner stále pociťoval vzrušení z letu, a i když to byl jen Warrior, zastavil se a sledoval, jak se stroj rozjíždí po ranveji a nakonec se odlepí. Tryskáč to nebyl.

Pár minut nato došel Gartner k learu, v jehož okolí už panoval jistý ruch. Cisterna doplňovala nádrž winjeelu a pilot něco probíral s mechanikem. Jejich cestující už také čekali, rodina seděla v bílém suburbanu se zapnutým motorem, aby fungovala klimatizace, a zevnitř se linula tlumená melodie z *Lvího krále* puštěného na DVD pro děti. Když se Gartner přiblížil k autu, otevřely se dveře řidiče, vystoupil z nich urostlý čtyřicátník v džínách a nažehlené modré košili a šel mu naproti.

„Barney Sorwick," představil se. „Vy jste pilot?" Kývl hlavou směrem k learu.

„Kopilot." Gartner mu podal ruku. „Rick Gartner."

Barney mu rukou potřásl. „Přijeli jsme trochu dřív."

„Žádný problém, pane. Čím dřív vyrazíme, tím lépe. Šéfová se za minutku vrátí a hned nato odstartujeme."

„Říkejte mi Barney, ano?"

Otevřely se dveře spolujezdce. Paní Sorwicková vystoupila a přišla k nim: dlouhé opálené nohy, khaki šortky, semišové kozačky a volný bílý bavlněný top. *Gail* Sorwicková. Došlo mu to – byla to ta žena, která chtěla dát manželovi mustang jako

dárek k výročí. Gartner měl pocit, jako by ji už znal. A ano, viděl, proč všechen ten poprask: vysoká a štíhlá s olivovou pletí, tmavými očima a dolíčky. Rovné černé vlasy měla vysoko na hlavě svázané do culíku. Pohupoval se ze strany na stranu, když k nim přicházela, jako ve zpomaleném filmu. Gail Sorwick efekt.

„Tohle je moje žena Gail," řekl Barney.

„Zdravím." Vřele se usmála.

„Rick Gartner, váš dnešní kopilot."

„Tati…," zakvílel ze suburbanu dětský hlas. „Můžeš povědět Amie, aby to zastavila?"

„Omluvte mě." Barney si zhluboka povzdechl. „Povinnost volá."

Gartner byl rád, že zůstal sám s paní Sorwickovou, jenže se zdálo, že ji zaujalo něco na noční obloze. „Co je to za zvuk?" zeptala se.

Gartner si uvědomil, že zvuk turbovrtulových motorů zní v pozadí už nějakou dobu. Rozhlédl se po obloze po jeho zdroji, ale nemohl ho najít. Nebylo těch letadel víc? No ano, dvě. Byla blízko, *hodně* blízko. A nízko. Gartner se zmateně zamračil. Proč by chtěl někdo přistávat v noci na letišti bez rozsvícených světel? Podvědomě se podrbal na hlavě, zatímco se znovu marně rozhlížel po nebi, stejně jako Gail Sorwicková. Potom se nad nimi rozsvítila přistávací světla. Byla dvoje, skoro přímo nad jejich hlavami. Hned nato se rozzářila světla na ranveji.

„Přistávají," konstatoval Gartner.

Paní Sorwicková stála vedle něho. „Je normální, aby letadla létala takhle? Bez světel?"

„Ne," odpověděl Gartner, kterého to znepokojilo stejně jako ji. Zakryl to pokrčením ramen. „Ale určitě mají dobrý důvod, třeba nácvik nouzové situace…" To byl samozřejmě naprostý výmysl.

Paní Sorwicková změnila téma. „Dívala jsem se na předpověď počasí pro Floridu a vypadá to, že bude horko, vlhko a zamračeno. Doufám, že to nebude mít vliv na let domů."

„Ne, ale poskytne to spoustu záminek, proč zajít na zmrzlinu," pokusil se Gartner o vtip.

„Věřte mi, že co se zmrzliny týče, naše děti žádné záminky nepotřebují."

Gartner se podíval přes plochu na winjeel a lear. Tankovací cisterna už skončila se starým cvičným letounem RAAF a dávala se do pohybu. Pilot seděl vedle řidiče, nechával se někam odvézt. Gartner si všiml, že se obloha na východě rozjasňuje, černo se na obzoru stahuje do tenkého tmavomodrého pruhu. Ubíhal čas. Rád by tam postával celé hodiny a povídal si s Gail Sorwickovou, ale povinnost volala. Přemýšlel, kam mohla Maceyová jít. „No, musíte mě omluvit, madam. Jdu dělat svoji práci."

„Jistě," řekla. „Kdy nás pustíte na palubu?"

„Až budete připravení."

Paní Sorwicková pokývla hlavou a šla zpátky k suburbanu, aby zkrotila děti, mezi nimiž a otcem zatím nejspíš vypukla třetí světová.

Gartner došel k learu. Přistávací světla záhadných turbovrtulových letadel byla teď vyrovnaná s ranvejí. Jedno bylo půldruhého kilometru daleko, druhé tři kilometry za ním. „Bobbie?" zavolal. Ticho. Obešel ocas learu ke kraji rampy. Třeba se šla Maceyová projít do pouště. Rozhlížel se ve tmě, jestli ji někde nespatří, ale nikde po ní nebylo ani stopy.

První letoun dosedl a listy jeho vrtulí zakvílely, jak pilot zařadil zpětný tah. Rychle na krátké ranveji zpomalilo a pak odbočilo na pojezdovou dráhu. Druhý stroj přistál několik okamžiků nato a stejně úsporně využil délku ranveje. Gartner se soustředil na letadlo blížící se k němu a přemýšlel, jaký je to typ a kdo by mohl být za kniplem. Záhada se ještě prohloubila, když první letoun dojel tak blízko, aby si ho mohl dobře prohlédnout. King Air, celý natřený matně černou barvou. Druhé letadlo bylo natřené stejně jako první: na černo.

Malé letiště náhle ožilo. Za suburbanem, kterým Sorwickovi právě přejížděli na jiné místo na konci parkoviště, přibrzdil

velký náklaďák. Vzduch byl náhle plný vrčení turbovrtulových motorů a paprsků z dvojích přistávacích světel. Letadlo sjelo z pojezdové dráhy a pokračovalo kolem learu a winjeelu. První King Air zatočil o devadesát stupňů, čumákem k příjezdové cestě, a náklaďák zaparkoval na ním, pak vypnul světla a motor. Druhý letoun zastavil vedle prvního a jeho reflektory a motory zhasly. Ohlušující řev turbovrtulových motorů utichl skoro okamžitě a současně a vystřídalo ho svištění zpomalujících vrtulí. Navzdory blížícímu se rozbřesku se dvě letadla na stojánce stala nehybnými pozůstatky noci.

Náhlé ticho posílilo Gartnerovu nervozitu. Kde Maceyová sakra je? Dřív sloužila v armádě. Možná by *tohle* dokázala vysvětlit. Vytáhl z kapsy mobil a už se chystal navolit její číslo, když se dveře za kokpitem prvního letadla otevřely a stejně tak u King Airu vedle něj. Byly spuštěny schůdky. A pak z prvního letadla vyběhli muži. Gartner polkl. Všichni měli lyžařské masky a v rukou drželi zbraně.

Rozptýlili se po ploše. Někteří křičeli. A než se Gartner stačil pohnout, dva maskovaní muži s křikem doběhli k němu. Strnul. Jeden z nich mu vyrazil mobil z ruky a rozdupal ho na asfaltu. Druhý se rozmáchl zbraní a udeřil ho ze strany do obličeje. Šokovaný Gartner se svalil na zem, tvář necitlivou a ústa plná krve. Proboha, viklal se mu zub.

Ti dva se rozčileně dohadovali. Gartner jim nerozuměl. Myslel si, že se mu něco stalo s mozkem stejně jako se zubem, nebo že mu v hlavě něco prasklo. Pak mu došlo, že mluví cizím jazykem – španělsky. Že by Mexičané? Začal se zvedat do sedu, ale jeden z mužů na něj namířil zbraň a něco křikl. Gartner zvedl ruce nad hlavu a velice pomalu si klekl. Pak uviděl, jak dva ozbrojenci pohánějí Sorwickovy k learu. Děti byly vyděšené, plakaly. Gail se je snažila utišit, zatímco Barney se pokoušel dohodnout s únosci. Jeden z mužů popadl chlapce za vlasy, vytáhl z pochvy na opasku těžký lovecký nůž a přiložil mu ostří ke krku. Chtěl ticho. Barney Sorwick mu ho dopřál.

Gartner uměl španělsky dost na to, aby si objednal tortillu,

ale to bylo asi tak všechno. Nedokázal s těmi muži komunikovat. A viděl jejich reakci, když to zkusil Barney Sorwick. K Sorwickovým skoro nenuceně kráčela další dvě maskovaná individua. Jedno z nich na sobě mělo maskáčové kalhoty a košili. Ten muž byl malý – snad ani ne metr šedesát – a podsaditý. Tvar jeho dobře krmeného těla Gartnerovi prozradil, že je starší než muži okolo něj, kteří byli všichni urostlí a většinou oblečení ve vybledlých maskáčích. Zdálo se, že všichni ozbrojenci, kteří jeho a Sorwickovy obtěžovali, tomu muži podléhají – ustoupili mu z cesty, když se přiblížil. Došel k Barneymu a Gail. Promluvil na ně španělsky a Barney španělsky odpověděl. Muž se zasmál, udělal nějaké gesto, a v reakci nato byla Gail oddělena od manžela. Chlap s loveckým nožem ho nabídl svému šéfovi, ale ten zavrtěl hlavou. Vrátil se ke Gail a změřil si ji pohledem, zatímco vytáhl z pouzdra na opasku vlastní nůž s dlouhým tenkým ostřím a jílcem vykládaným perletí. Pak jakoby nic odřízl Gail z těla top. Gartnerovi spadla čelist. Gail zaječela a muž jí vlepil tvrdý políček. Potom ji popadl za culík, přeřízl jí ramínka podprsenky a košíčky odskočily z ňader. Pohled na ta nahá prsa Gartnera vyděsil. Situace se zdála naprosto bezvýchodná. Co se to dělo? To nemohlo být skutečné.

Gail vzlykla. Barney něco zařval a vrhl se k muži v uniformě v naději, že popadne jeho, aby už nemohl Gail dál ubližovat. Muž reagoval tím, že vytáhl z pouzdra na opasku pistoli, natáhl ji a namířil na Barneyho malou dceru, která ležela na břiše na asfaltu a zoufale plakala. Barney ucouvl, rozvzlykal se a zakryl si dlaněmi obličej. Pak padl na kolena a předklonil se, až se čelem skoro dotkl země.

„Omlouvám se. Omlouvám se. Prosím…," žadonil Barney mezi vzlyky přeskakujícím hlasem.

Muž v uniformě ho ignoroval, dlouhým ostřím přejížděl Gail pod ňadry a provokoval Barneyho, aby udělal nějakou hloupost.

Gartner ochromený strachem sledoval, jak špička ostří nakreslila na Gailině kůži bílou čáru až dolů k odhalenému pupí-

ku. Muž si rozepnul poklopec a vytáhl ztopořený penis. Křikl něco na jednoho z mužů, ten přiskočil a srazil Gail na kolena před jeho zahnutým pérem. Velitel jí zvedl nožem bradu, aby se na něj podívala, tvář zkroucenou strachem. Když otvírala ústa, třásla se.

Vtom začala střelba. *Ra-ta-ta-ta… ratata-ra-ta-ta. Ratata…* Ozývala se odněkud zpoza budovy terminálu, kde byly plechové hangáry. Pak znovu – *Ratata… ratata-ra-ta-ta* – jednotlivé výstřely následované palbou ze samopalu. Na okamžik se rozhostilo ticho a pak se zdálo, jako by střelba přicházela odevšad. Muž v uniformě vyštěkl na své lidi několik slov s penisem stále v Gailiných ústech a rukou pevně svírající její culík.

Gartner sledoval Barneyho Sorwicka a poznal, že se chystá něco udělat, očima těkal zleva doprava, ruce a ramena se mu chvěly. Náhle se vytrhl mužům, kteří ho drželi, a vrhl se na zrůdu zneužívající jeho manželku. Muž v uniformě se však na poslední chvíli pohnul a Sorwickovi se podařilo jen zaháknout prst do otvoru pro ústa v lyžařské masce, kterou měl na hlavě. A potom ji strhl a odhalil jeho tvář.

Jeho poskoci zadrželi dech spolu s Gartnerem a čekali na reakci. Byl to obličej mestice, široký a plochý s vysokými lícními kostmi. Gartner ho odhadl na něco přes čtyřicet. Byla to brutální a krutá tvář, tvář z nočních můr. Z koutku jednoho oka mu kanuly modré vytetované slzy, které se zvětšovaly, jak pokračovaly po tváři až na krk. Zavrčel, pokynul muži s loveckým nožem a ten hodil těžkou zbraň na Barneyho. Prolétla vzduchem a ostří mu s tupým úderem zajelo pod levé oko, deset centimetrů naleštěné oceli zabodnutých do mozku. Když se Barney zhroutil na záda a začal se zmítat v křečích, potetovaný muž tasil pistoli a začal střílet děti.

Víc už Gartner neviděl, protože se mu do páteře zaryla sprška olova a poslala ho zpátky do noci.

Bobbie Maceyová neurazila velkou vzdálenost. Několikrát poskočila a pak se zastavila. Bolest ve zlomené noze začala být

jiná, ostřejší. Nervová vlákna se probírala, registrovala vážný problém a vysílala poplašné signály. Klesla na ruce a kolena, lezla po čtyřech, plašila hmyz a nedělala příliš velký hluk. Mohla se pokusit o tohle, nebo počkat, až ji Gartner přijde hledat. Uvědomila si, že teď už ve tmě vidí své ruce. Přicházel úsvit. Když po čtyřech urazila asi sto metrů, zastavila se, aby se vydýchala a nechala odpočinout kolena.

„Bože, nedovol, abych omdlela," řekla nahlas, když jí ostré bodnutí bolesti přinutilo zalapat po dechu. Maceyová si představila samu sebe, jak tam leží v denním žáru a mravenci a škorpioni ji objeví dlouho předtím, než se k ní dostane Gartner. Pojezdová dráha byla stále ještě tři sta metrů před ní.

V té chvíli zaslechla střelbu. *Ra-ta-ta-ta… ratata-ra-ta-ta…* Slýchala ji jako mariňák v Iráku. Ozývala se v dálce a zněla, jak když někdo praská bublinkovou fólii. „Co se to děje?" zeptala se noci. Nohou jí znovu projela palčivá bolest a přinutila ji lehnout si. Maceyové se obrátily oči v sloup.

Když je opět otevřela, obloha nad ní byla modrá, ústa měla plná hlíny a bolest v noze se zdála nesnesitelná. Hlavu měla plnou hrozného zvuku. Otočila ji ke straně a uviděla, jak ani ne třicet metrů daleko prolétl černý pták následovaný dalším černým obrysem.

„Supové," zamumlala, než opět upadla do bezvědomí.

1

Vydělával jsem si poctivě jako zvláštní agent Úřadu pro zvláštní vyšetřování a dělal jsem, co jsem mohl, abych dopadl staršího letce Anguse Whelta z Lacklandské základny letectva necelých pět set kilometrů východně. Whelt se nám to nijak nesnažil usnadnit – tedy mně a mému současnému parťákovi Hectoru Gomezovi – ne tomu Hectoru Gomezovi, který hraje baseball za Colorado Rockies, ale automobilovému nadšenci, texaskému rangerovi Hectoru Gomezovi, jenž právě zvracel na podlahu ze sedadla spolujezdce vedle mě a plnil kabinu pachem vyvrženého kořeněného mletého hovězího, kukuřičných chipsů a smažených fazolí, právě když jsme se kodrcali po prašné cestě poblíž americko-mexické hranice.

Whelt se nám to nesnažil usnadnit, protože kdybychom ho dopadli, skončil by krátce nato na hodně dlouhou dobu ve federálním vězení. Prchal, protože náš úřad odhalil jeho kšefty s drogami. „Doktor“ Whelt a jeho kumpán, letec první třídy William Sponson – také dezertér – byli podle různých zdrojů vyhledávanými dealery na Lacklandské základně, dokud jim někdo nedal tip, že mají za zadkem Úřad. Tak uprchli. Vojenské letectvo drtí drogové dealery podpatkem a ani jeden z těch dvou nestál o to být čímsi lepkavým na podrážce jeho boty. Věděli jsme, kde Whelt je – snažil se ujet na terénní motorce na naší jedenácté hodině. Kde se nachází Sponson, bylo prozatím záhadou.

Před námi vyčníval nad cestu podezřelý převis – možná kořenový bal. Strhl jsem volant, abych se mu vyhnul. Naše auto – Jeep Patriot z půjčovny Thrifty – do něj však stejně narazilo. Nebo možná ten zatracený kořenový bal narazil do nás. Autem to otřáslo jako pravý hák a naklonilo ho to na stranu, na dvě kola. Balancovali jsme jako kaskadéři, jen jen se převrátit, zatímco jsem bojoval s volantem. Gomeze to hodilo na okénko. Nechal na něm po sobě šmouhu: buď žaludeční šťávy, nebo banánový koktej, měl jsem moc práce, abych to zjišťoval přesně. Naštěstí jsme se odrazili od protějšího vyvýšeného okraje cesty a vrátili se do relativního bezpečí všech čtyř kol.

„Bo… že!“ vyhrkl Gomez poskakující na sedadle vedle mě. Jednou rukou se opíral o strop.

Whelt seděl na něčem, co vypadalo jako motokrosová honda. Rozhodl se právě na ní uniknout z dobrého důvodu: ten hajzl řídil jako filmový kaskadér. V jeho záznamech stálo, že než nastoupil k armádě, býval národní amatérský motokrosový šampion. Čekal jsem, že každým okamžikem vylétne s motorkou do vzduchu a ukáže nám vztyčený prostředník.

Náhle vyjel z cesty a vzal to skrz křoví. Zadní kolo motorky vyhazovalo do vzduchu gejzír z kamení a písku, jak se od nás vzdaloval jiným směrem, pryč od vyjetých kolejí. Kruci, věděl jsem, že tohle nakonec udělá. Krátce jsem pohlédl na svého kolegu rangera, který bojoval s dávením. Byla z něj troska. Jo, a ta šmouha na skle: banánový koktejl.

Jestli jsme měli Whelta chytit, museli jsme ho následovat do volného terénu. Gomez se na mě podíval, okamžitě pochopil, na co myslím, a s vytřeštěnýma očima zavrtěl hlavou. Jako bychom měli na vybranou.

Zahnul jsem proti nízkému štěrkovému náspu, který lemoval cestu, po níž jsme jeli. Přední kola džípu do ní s ohavným křupnutím narazila a kapota se zvedla, jak kola vylétla k obloze. Potom se do okraje cesty zakousla zadní kola a auto zareagovalo, divoce poskočilo dopředu a sklouzlo zpátky. Když se všechno trochu uklidnilo, sešlápl jsem plyn a kola se začala

hrabat do svahu, zatímco přední maska prorážela kamení a nízké keře.

Doufal jsem, že Whelt udělá chybu, zpomalí, a my ho dostihneme, nasadíme mu pouta a zatkneme ho, ale ta naděje se rychle rozplynula, když jsem ho uviděl přejíždět kopec před námi. Stál na stupačkách a motorka poskakovala terénem, pro který byla stvořená. Patriot, v němž jsme ho pronásledovali, byl naopak stvořený pro parkoviště u nákupních center, a naše zacházení se mu rozhodně nezamlouvalo.

„Hele!“ řekl Gomez a ukázal prstem.

Ukazoval na plot na hranici s Mexikem v prohlubni pod námi, pět a půl metrů vysokou bariéru z rezavé oceli, která vypadala asi tak pevně jako stojící nákladní vlak, který se táhne krajinou, kam až oko dohlédne.

„O co se to… snaží?“ zapřemýšlel Gomez nahlas.

„O *Velký… útěk*.“

V poskakujícím autě se špatně mluvilo.

„Co to… je?“

„*Velký… útěk*… film se Stevem McQueenem.“

„O čem?“

„McQueen prchá před n… nácky. Ukradne motorku a rozjede se k hranici se Švýcarskem…“ Strhl jsem volant, abych se vyhnul balvanu, a sjel čumákem džípu do příkopu. Kapotu a čelní sklo zasypala hustá vlna písku. „Jenže na hranici byl… plot – jako je tady,“ pokračoval jsem.

„Nech mě hádat – on ten plot přeskočil,“ řekl Gomez. Whelt se nám vzdaloval, už skoro zmizel. „Myslíš, že tenhle chlap chce udělat totéž?“

Pochyboval jsem, že má v plánu vykopat tunel.

Před námi se tyčil další kopec. Whelt už překonal jeho vrcholek a byl vidět jen prach, který zvedl.

Gomez křikl: „V tom filmu… to zvládne, že jo?“

„Ne, on zůstane… viset na plotě.“

Nebyl jsem ochotný to vzdát. Kromě toho jsem si mohl vybrat mezi tímhle a papírováním. S plynovým pedálem na

podlaze jsem zamířil na vrcholek kopce. Překonali jsme ho, motor řval na plné otáčky, pneumatiky vyhazovaly písek a kabina byla plná prachu.

„Jooo!“ zařval Gomez a opřel se rukama o palubní desku, aby se připravil na náraz, když jsme přeskakovali vrchol.

Moje levá bota ho předběhla, když sešlápla brzdový pedál. Džíp klouzal ze strany na stranu, jak se hrabal ze svahu, pak se zastavil, a nás předběhl náš vlastní oblak prachu. Pod námi, v údolí mezi kopcem, na němž jsme stáli, a dalším za ním, jsme uviděli shromážděný dav lidí a aut. Byl to dav ilegálních běženců – Mexičanů. Dohromady je shánělo značné množství agentů hraniční stráže. Tam dole, uprostřed ničeho, bylo přes padesát lidí a asi tucet vozidel. Zdálo se, že atrakcí, která všechny přivedla na tohle konkrétní místo, byl otvor v plotě. Někdo prostě acetylenovým hořákem vyřízl kus oceli o velikosti jeden a půl metru na tři. Na druhé straně plotu, v Mexiku, byly vidět stopy spousty aut, která tam běžence dovezla. A potvrzoval to mrak prachu na jižním obzoru.

Několik agentů k nám vzhlédlo a nejspíš přemýšleli, kdo jsme a co tam sakra děláme. Jeden z nich zamířil naším směrem, ruku na pouzdru s pistolí na boku, aby to vyšetřil. Rozhlédl jsem se po Wheltovi a našel ho na vrcholku protějšího kopce. Zastavil a ohlížel se na nás. Dobře, tak ten chlap nebyl vzhůru nohama ve vzduchu, ale i tak nám ukazoval prostředník. Nepřipadalo v úvahu, že bychom projeli parkovištěm a chytili ho.

Gomez si utřel ústa hrstí papírových kapesníků. „Hnus.“

„Mluvíš o tom, co máš v puse?“ zeptal jsem se ho.

V kapse kalhot mi zabzučel mobil. Vytáhl jsem ho, podíval se na displej a uviděl, že mám šest zpráv z povědomého marylandského čísla: z letecké základny Andrews, domova lidí, kteří mi dávali práci, se kterou jsem měl už dávno seknout – Úřadu pro zvláštní vyšetřování, OSI. Gomez sešel dolů s průkazem a odznakem vysoko nad hlavou, aby si promluvil s agentem hraniční stráže, který stoupal do kopce, a já číslo vytočil. Můj

šéf a kamarád, podplukovník Arlen Wayne, to zvedl v půlce druhého zazvonění.

„Vine…," řekl Arlen. Signál vypadával. „Kde j…"

„Kde jsem?"

„Neslyším tě," řekl jsem. „Zavolám ti později."

„… NE…"

Ikonka na displeji ukazovala u signálu jen čárku a půl. Chvilku jsem chodil kolem a snažil se najít další čárku nebo dvě. „Lepší?"

„Jo. Kde jsi?"

„Na hranici s Gomezem. Necháváme si Doktora Whelta proklouznout mezi prsty."

Všiml jsem si promáčkliny v patriotu. Panel těsně pod předním nárazníkem byl vtlačený dovnitř. Sklonil jsem se, abych si ho prohlédl zblízka, a uviděl jsem kaluž horkého motorového oleje rozšiřující se na štěrku mezi předními koly. Před valící se černou tsunami prchali mravenci. Doufal jsem, že jsem na smlouvě v půjčovně zaškrtl čtvereček u pojištění a že její zaměstnanci budou mít pochopení.

„Zap… na něj," řekl Arlen.

„Říkal jsi, abych na něj zapomněl?"

„Naš… jeho kumpána Spon…"

„Oni našli Sponsona?"

Zbytek byl ještě nesrozumitelnější, ale pochopil jsem z toho, že chce vědět, jak daleko jsme od El Pasa. „Plus minus padesát kilometrů," řekl jsem mu.

Arlen zněl, jako by seděl na zubařském křesle s plným šuplíkem nástrojů v puse. Zachytil jsem však hlavní informaci: máme se rozjet na letiště Horizon u El Pasa a cestou poslouchat vysílačku úřadu šerifa. „Pospíšíme si. Zavolám ti, až tam dorazím," potvrdil jsem.

Těsně předtím, než zavěsil, jsem ho uslyšel říkat: „Vine… Jatka. Bože, je to fakt kurevská hrůza."

Náš druhý uprchlík, Wheltův kámoš, letec první třídy William Sponson, se objevil za nepříliš ideálních okolností. Arlen

klel jenom výjimečně. Musel to být fakt monstrózní malér, když ho přinutil vypustit to slovo na *K*. Já takové zábrany neměl. Z přední masky džípu se kouřilo. Kurva, do prdele. Tahle zfušovaná rachotina nás už nikam nedoveze. „Pamatuješ si, jestli jsem na smlouvě v půjčovně zaškrtl pojištění?“ zeptal jsem se Gomeze, když vystoupal do kopce ke mně.

„Ne.“

2

Džíp to ještě zvládl na mezistátní dálnici a zdechl na krajnici páchnoucí spáleným motorovým olejem a s ručičkou teploměru zaseknutou na konci červené zóny. Zavolal jsem místní odtahovku a dva agenti hraniční hlídky nám nabídli odvoz do El Pasa. Pověděli nám, že zátah jako ten, na který jsme náhodou padli, mají každý druhý den.

„Určitě čtete novinové titulky," řekla podsaditá, výřečná agentka Willow Schwinnová sedící za volantem. „Zadržovat běžence za hranicemi je jako snažit se zadržet moře. Pozitivní na tom je, že *tuhle* práci nám žádný počítač nesebere."

„Ty lidi dneska jsme sice zastavili," pokračoval její stejně hovorný kolega na sedadle spolujezdce, jehož jméno jsem nepostřehl, „ale o tři čtvrtě kilometru dál by klidně mohla být další díra, třeba větší, ke které náklaďáky přivezou stovku nebo víc běženců. To, co jste dneska viděli, mohla být jenom zástěrka k odvedení pozornosti. Stejnou taktiku používali i pašeráci drog, dokud jsme to neprokoukli – poslali malou zásilku a podstrčili nám ji jako návnadu pro zátah, zatímco skutečný náklad propašovali, když jsme k nim byli zády a sepisovali hlášení. Někdy máme kliku, jako minulý měsíc. Našli jsme kokain za třicet milionů dolarů v pytlích se slepičím trusem – hnojivem. Mysleli si, že ten smrad oklame psy. Neoklamal."

„To byla hlavní žíla, ne jen návnada. Takže to je muselo bolet."

„Koho?“ zeptal jsem se.

„Jeden z kartelů – Sinaloa, Juaréz nebo Chihuahua, nejsme si stoprocentně jistí. Drogy nebo běženci, cíl je stejný: dostat zboží do města s velkou populací. Tam se všechno rozplyne.“

„Viděli jsme snad už všechny finty. Běžence nacpané do všeho od kufrů po kontejnery,“ řekla Schwinnová. „Jednou jsem otevřela kapotu SUV a našla chlapa zkrouceného vedle karburátoru.“

„Já viděl ženu narvanou do registratury,“ kontroval Agent Spolujezdec.

„Pod D jako ‚Dopadeni‘, co?“ utrousila Schwinnová a ušklíbla se. „Přísahám, že jednou někoho najdu na dně svého kelímku s kolou.“

Cha cha cha…

Muž sedící vzadu vedle mě vypadal jako Mexičan a jeho jméno rozhodně mexicky znělo. Možná ti dva vepředu dokázali najít jen ty, kdo si s nimi hráli na schovávanou. Pohlédl jsem na Gomeze.

Podíval se na mě a pokrčil rameny, zdánlivě lhostejný ke všem těm blábolům, na tváři pokerový výraz. „Mohli byste na vysílačce naladit frekvenci místní policie?“ zeptal se.

„Jasně, není problém,“ odpověděl zvesela Agent Spolucestující. Naklonil se dopředu, stiskl tlačítko na vysílačce a naladil frekvenci. Za několik okamžiků se začaly ozývat krátké dávky horečné komunikace. Všechno se točilo kolem místa činu na letišti Horizon. Nic konkrétního nezaznělo, ale zdálo se, že se tam stalo něco moc ošklivého, jak řekl Arlen. Slyšeli jsme žádosti o několik záchranek, forenzní týmy, pohřební vozy, lidi z úřadu koronera, vyšetřovatele, hlídkové vozy – v podstatě to znamenalo, aby na letiště pohnuly zadkem všechny volné mobilní jednotky úřadu šerifa v okresu El Paso.

„Kuuurva,“ vydechl Agent Spolujezdec a vyměnil si pohled se Schwinnovou.

Čtvrt hodiny nato jsme odbočili z mezistátní dálnice, zamířili na sever a pak na východ na Pellicano Drive. Silnice už byla

plná vozidel z úřadu šerifa a Policie El Paso, stejně jako záchranek. Asi kilometr a půl od dálnice stál na malé písčité odbočce z Pellicano Drive policejní zátaras. Nikde jsem neviděl ani stopy po nějakém letišti. Vrtulník chystající se na přistání a policejní zátaras ucpaný dodávkami různých médií, kterým zamezili přístup, byly jediné známky naznačující, že co se týče letiště, přihořívá.

Na opačné straně okénka, u kterého jsem seděl, cvakal dav fotoreportérů jeden snímek za druhým, jako bychom byly hvězdy směřující k červenému koberci.

„Píše se tady, že Horizon vybudoval místní chlápek jménem Phil Barrett, teď už zesnulý," četl Gomez ze svého iPhonu, zatímco jsme čekali ve frontě úředních vozidel. „Pořád patří jeho rodině."

„Soukromé letiště?" zeptal jsem se.

„Ne, veřejné."

Letiště se klidně mohlo nacházet na dvorku Barrettovy rodiny. Rozhlédl jsem se kolem. Terén byl stejně vyschlý a spálený sluncem jako každá poušť, kterou jsem kdy viděl, a postavit tam letiště bylo mnohem rozumnější než snažit se tam pěstovat trávu nebo zemědělské plodiny.

Gomez mluvil do mobilu. „Zavolejte tam," řekl a myslel ústředí rangerů v Austinu. „Domluvte nám nějaká povolení."

Agentka Schwinnová ukázala policistovi svůj průkaz.

„Tak hraniční stráž?" řekl ten podsaditý chlap s tmavomodrými fleky od potu v podpaží a obličejem, který vypadal jako právě vykoupaný ve vroucím oleji. „Jména."

Schwinnová mu je sdělila a policista je zapsal do deníku.

„Máte tady něco na práci?" zeptal se.

Gomez stáhl okénko, stále na telefonu s Austinem. „Hector Gomez a zvláštní agent Vin Cooper, Úřad pro speciální vyšetřování letectva. Hledáme dezertéra. Dostali jsme echo, že se objevil tady."

„Průkazy," řekl policista.

Gomez a já jsme mu je podali.

„No, jestli tady je, nejspíš už prdí do kytek.“ Zapsal si naše osobní údaje na psací podložku a vrátil nám doklady.

„Tady je to v šerifově jurisdikci, ne?“ zeptal se Gomez, který už ukončil hovor a ukázal mi zvednutý palec ohledně těch povolení.

„Jo, ale jak brzo zjistíte, právě teď je tady trochu zmatek.“ Pak se obrátil ke Schwinnové. „Jeďte pořád rovně. Zástupce šerifa vám ukáže, kde zaparkovat. Budete se muset hlásit veliteli Mathesonovi z úřadu šerifa. Za budovou terminálu parkuje krizové operační centrum. Nemůžete ho přehlédnout.“ Vytáhl obličej z okénka, nechal na dveřích pár kapek potu a plácl dlaní do střechy.

Schwinnová se pomalu rozjela kupředu. Cedule vedle cesty ohlásila letiště Horizon a přivítala nás, což se moc nehodilo k okolnostem naší návštěvy. O kus dál se silnice lemovaná na jedné straně úhlednou řadou stromů rozšířila do provizorního parkoviště pro černobílá vozidla úřadu šerifa z El Pasa, modrobílá auta místního policejního oddělení a různé forenzní dodávky a ambulance. Zdrceně se tvářící zástupce šerifa s hlavou nakloněnou ke straně a rukama v bok nám ukázal kus písku, který jsme měli obsadit.

„Necháme to na vás, lidi,“ řekla Schwinnová, která zastavila, ale nechala běžet motor. „Tohle trochu přesahuje naši pracovní náplň.“

Poděkovali jsme agentům za svezení, vystoupili a ohlásili se zástupci.

„Takže na tom dělají i rangeři?“ řekl a kývl hlavou k naleštěnému „cinco peso“ na Gomezově hrudi, slavné texaské pěticípé hvězdě vyražené z původní mexické stříbrné pětipesové mince, jaké nosí rangeři. „To mě nepřekvapuje. Tohle je zatracená hrůza.“

Požádal nás, abychom mu ukázali průkazy, a pak nás nasměroval k operačnímu centru sídlícímu za budovou.

Mimo dosah klimatizace v autě Schwinnové mi bušilo slunce silou, z níž mi klesla ramena. V horkém vzduchu, který mi proudil do hrdla, by se daly grilovat hamburgery. Pohlédl jsem

na ranvej, jejíž opačný konec mizel v kaluži tetelícího se stříbra. Po pár minutách už moje podpaží začala vypadat jako tmavé kaluže.

Za provizorním parkovištěm přehrazovala žlutá policejní páska přístup na plochu pro parkování letadel i cesty vedoucí k několika obytným domům a přívěsům na pouštním písku. Hemžilo se to tam strážci zákona. Po zuby ozbrojení členové zásahových jednotek policie a úřadu šerifa spolu s psovody a jejich psy prohledávali nízké písečné hřebeny a křoví okolo budov. Další policisté a zástupci šerifa procházeli souřadnicovou síť vyznačenou na písku a hledali cokoliv, co by se dalo považovat za důkazy. V té rtuťové kaluži na protějším konci ranveje právě přistával vrtulník texaského Odboru pro bezpečnost veřejnosti. Ostatní vrtulníky visely ve vzduchu asi sto padesát metrů vysoko. Média, odhadl jsem, toužící po reportáži, ať už se na letišti Horizon stalo cokoliv.

Gomez a já jsme zamířili k hlavním budovám letiště. Policejní páska vedla až na plochu. Za ní stálo staré vojenské letadlo s klokanem v identifikačním znaku – Australské královské letectvo. Patnáct metrů za ním, také za páskou, se nacházel jasně červený learjet. Mezi letadly bylo umístěno několik přenosných zástěn poskytujících trochu úlevy před sluncem různým skupinám policejních techniků. Ti měli na sobě modré kombinézy se zkratkou CSI na zádech, masky na obličejích a bílé plastové návleky na botách. Někteří klečeli nad čtyřmi nebo pěti ranci oblečení pohozenými na asfaltu. Ostatní si dělali poznámky, mluvili do digitálních diktafonů nebo postávali kolem a debatovali. Hrál jsem tuhle hru dost dlouho na to, abych věděl, že to, co fotografují, není pohozené prádlo do čistírny.

Gomezovi jsem nemusel nic vysvětlovat. Viděl to co já, a ani jednomu z nás se to nezamlouvalo.

Policejní páska se táhla až k budově terminálu. Cestou jsme minuli dalších šest příslušníků speciálních jednotek a forenzních techniků od policie i úřadu šerifa. Se skloněnými hlavami, ponoření v myšlenkách, mířili tam, odkud jsme přišli.